

NU-MI PLACE CÂND ZÂNELE VIN LA BAR. Nu lasă nici o para bacșiș – nu pentru că ar fi zgârcite, ci pentru că, pur și simplu, uită. Spre exemplu Claudine, zâna care intră pe ușă. Un metru optzeci și trei înălțime, păr lung și negru, superbă; Claudine nu părea să ducă lipsă de bani sau haine (iar bărbații erau atrași de ea ca muștele de miere). Dar Claudine nu-și amintea aproape niciodată să lase măcar un dolar. Și dacă venea la ora prânzului, trebuia să iei farfuria cu felii de lămâie de pe masă. Zânele sunt alergice la lămâi și limete, exact cum vampirii sunt alergici la argint și usturoi.

În acea noapte de primăvară, când Claudine a intrat în bar, eram deja prost-dispusă. Eram furioasă

pe fostul meu iubit, Bill Compton, zis și Vampirul Bill; fratele meu, Jason, amânase din nou să mă ajute să mut un dulap și primisem prin poștă înștiințarea pentru plata impozitului pe casă.

Așadar, atunci când Claudine s-a așezat la una din mesele mele, m-am îndreptat spre ea nu foarte bucuroasă.

— Nu-s vampiri pe-aproape? m-a întrebât numaidecât. Nici măcar Bill?

Vampirilor le plac zânele la fel cum câinilor le plac oasele: sunt jucării grozave și o mâncare gustoasă.

— În seara asta nu, am zis. Bill e la New Orleans. Eu îi iau scrisorile. Poți să spui că-s o fraieră.

Claudine se relaxă.

— Scumpa mea Sookie, zise.

— Ce dorești?

— Oh, una dintre berile alea nasoale, cred, zise ea strâmbându-se.

Lui Claudine nu prea-i plăcea să bea, deși îi plăceau barurile. Ca și majoritatea zânelor, aprecia atenția și admirația celor din jur: șeful meu, Sam, spunea că asta e o caracteristică a zânelor.

I-am adus berea.

— Ai un minut? mă întrebă.

M-am încruntat. Claudine nu părea la fel de veselă ca de obicei.

— Doar un minut.

Cei de la masa de lângă ușă îmi făceau semne și strigau după mine.

— Am o treabă pentru tine.

Deși asta presupunea să am de-a face cu Claudine, care-mi plăcea, dar care nu-mi inspira încredere, eram interesată. Aveam mare nevoie de bani.

— Ce trebuie să fac?

— Am nevoie să vii să asculți niște oameni.

— Oamenii acceptă?

Claudine îmi aruncă o privire inocentă.

— Ce vrei să spui, drăguță?

Detestam această învârteală în jurul cozii.

— Vor să fie... ascultați?

— Sunt oaspeții fratelui meu, Claude.

Nu știam că avea un frate. Nu știam prea multe nici despre zâne; Claudine era singura pe care o întâlнисem. Dacă ea reprezenta un exemplar tipic, nu-mi dădeam seama cum de rasa nu dispăruse. Oricum, nu aș fi crezut că Louisiana de Nord era prea ospitalieră cu ființele de felul zânelor. Această parte a statului este mai ales rurală, foarte habotnică. Micul oraș în care locuiam, Bon Temps, abia dacă era suficient de mare ca să aibă propriul său magazin Wal-Mart, nu văzuse nici un vampir decât la doi ani după ce-și anunțaseră existența și intenția de a trăi pașnic printre noi. Poate această întârziere fusese bună, din

moment ce localnicii avuseseră timp să se obișnuiască cu ideea până când apăruse Bill.

Dar aveam impresia că toată această toleranță și neutralitate avea să dispară dacă localnicii ar fi aflat despre vârcolaci și teriantropi și zâne. Și naiba mai știe ce.

— Bine, Claudine. Când?

De la masa gălăgioasă se auzeau strigăte:

— Sookie nebuna! Sookie nebuna!

Oamenii făceau asta doar atunci când beau prea mult. Eram obișnuită cu așa ceva, dar tot mă mai deranja.

— Când termini în seara asta? mă întrebă Claudine.

Am stabilit ca ea să vină să mă ia de acasă la un sfert de oră după ce-mi terminam treaba. A plecat fără să-și termine berea. Sau să-mi lase bacșiș.

Șeful meu, Sam Merlotte, făcu un semn cu capul spre ușa pe care ea tocmai ieșise.

— Ce a vrut zâna?

Sam este el însuși un teriantrop.

— Are nevoie de mine să-i rezolv o treabă.

— Unde?

— Acolo unde stă, bănuiesc. Știi că are un frate?

— Vrei să vin cu tine?

Sam îmi este prieten, genul de prieten la care uneori visezi cu ochii deschiși și îți inspiră diverse fantezii.

Deloc cumiți.

— Mulțumesc, dar cred că mă descurc cu Claudine.

— Nu îl cunoști pe frate.

— O să mă descurc.

Sunt obișnuită să stau trează noaptea nu numai pentru că sunt chelneriță, ci și pentru că am ieșit cu Bill o lungă perioadă. Când Claudine a ajuns la bătrâna mea casă din pădure, avusesem timp să-mi schimb uniforma pe care o purtam la Merlotte's cu niște jeansi negri și un twinset vernil (de la reduceri la JCPenney), deoarece noaptea era răcoroasă. Mi-am desfăcut părul din coada în care-l țineam prins.

— Ar trebui să porți albastru în loc de verde, zise Claudine, și-ar scoate ochii în evidență.

— Mulțumesc pentru sfat.

— Cu plăcere.

Claudine părea fericită să-mi împărtășească ideile ei despre modă. Dar zâmbetul ei, de obicei strălucitor, părea trist.

— Ce vrei să aflu de la acești oameni? am întrebat.

— O să discutăm despre asta atunci când vom ajunge acolo, zise, iar apoi tăcu tot timpul cât merserăm spre est.

De obicei, Claudine vorbește întruna. Începeam să cred că nu fusese prea inteligent din partea mea că acceptasem această combinație.

Claudine și fratele ei trăiau într-o casă mare, stil fermă, la periferia orașului Monroe, un oraș care nu numai că avea un Wal-Mart, ci și un veritabil mall. Bătu la ușă într-un anume fel. După un minut, ușa se deschise. Am rămas cu ochii holbați. Claudine nu pomenise că fratele ei îi este geamăn.

Dacă și-ar fi pus hainele surorii sale, Claude ar fi putut trece drept ea; foarte ciudat. Părul îi era ceva mai scurt, dar nu cu mult; îl strânsese la ceafă, dar urechile îi erau acoperite. Avea umerii mai lați, dar nu am putut zări nici o urmă de barbă, nici chiar la ora aceea înaintată. Poate zânele de sex masculin nu au păr pe corp? Claude arăta ca un model ce prezintă lenjerie Calvin Klein; de fapt, dacă designerul ar fi fost acolo, ar fi semnat pe loc un contract cu cei doi și i-ar fi lăsat gura apă peste contract.

Claude ne făcu loc să intrăm.

— Ea e? o întrebă pe Claudine.

Aceasta dădu din cap în semn de aprobare:

— Sookie, el este fratele meu, Claude.

— Încântată, am spus.

I-am întins mâna. Oarecum surprins, mi-o apucă și o scutură. Își privi sora.

— E cam încrezătoare.

— Țștia-s oamenii, zise Claudine și ridică din umeri.

Claude mă conduse printr-un living foarte clasic, pe un hol lambrizat spre o cameră de zi.

Un bărbat stătea pe un scaun pentru că nu avea de ales. Era legat de el cu ceea ce părea a fi o sfoară de nailon. Era un bărbat mărunț, blond, cu ochi căprui. Părea de vârsta mea, cam de douăzeci și șase de ani.

— Hei, am zis, nemulțumită de scâncetul din vocea mea, de ce e legat omul acesta?

— Altfel ar fugi, răspunse Claude, surprins.

Pentru o clipă, mi-am acoperit fața cu palmele.

— Ascultați-mă amândoi, nu mă deranjează să mă ocup de acest tip dacă a greșit cu ceva, sau dacă vreți să-l eliminați ca suspect din vreo infracțiune comisă împotriva voastră. Dar dacă vreți să aflați doar dacă vă iubește, sau vreo altă prostie ca asta... Care e scopul vostru?

— Cred că a ucis-o pe sora noastră geamănă, Claudette.

Aproape că am exclamat „Ați fost trei?”, apoi am realizat că nu aceasta era cea mai importantă parte a propoziției.

— Credeți că v-a omorât sora.

Claudine și Claude încuviințară la unison:

— În seara aceasta, zise Claude.

— În regulă, am mormăit, și m-am aplecat spre blond. Îi scot călușul.

Părură nefericiți, dar am lăsat eșarfa-căluș să-i alunece pe gât. Bărbatul zise:

— Nu am făcut-o eu.

— Bine. Știi ce sunt eu?

— Nu. Nu ești de-a lor, nu-i așa?

Nu știam ce credea el despre Claude și Claudine, ce atribut al lumii lor îi arătaseră. Mi-am ridicat părul ca să-i arăt că urechile mele sunt rotunde, nu ascuțite, dar tot nu păru mulțumit.

— Nici vampir? întrebă el.

I-am arătat dinții. Caninii se lungesc doar atunci când vampirii sunt stârniți de sânge, luptă sau sex, dar sunt vizibil mai ascuțiți chiar și atunci când sunt retractați. Caninii mei sunt destul de normali.

— Sunt doar o ființă umană obișnuită, am zis. Mă rog, asta nu-i chiar întregul adevăr. Îți pot citi gândurile.

Păru îngrozit.

— De ce ți-e frică? Dacă nu ai omorât pe nimeni, nu ai de ce să te temi.

Mi-am luat un ton catifelat, ca o bucată de unt ce se topea la soare.

— Ce-mi vor face? Dar dacă tu greșești și le spui că eu am făcut-o? Ce au să-mi facă?

Bună întrebare. M-am uitat spre cei doi frați.

— O să-l omorâm și o să-l mâncăm, zise Claudine cu un zâmbet fermecător.

Când bărbatul cel blond își mută privirea de la ea la Claude, cu ochii ieșiți din orbite de groază, Claudine îmi făcu cu ochiul.

Din câte știam, Claudine putea vorbi serios. Nu-mi puteam aminti dacă o văzusem vreodată

mâncând. Pășeam pe un teren periculos. Încerc să-i sprijin pe cei de-o rasă cu mine de câte ori pot. Sau, cel puțin, să îi păstrez în viață.

Ar fi trebuit să accept oferta lui Sam.

— Acest bărbat este singurul suspect? i-am întrebat pe gemeni. (M-am întrebat dacă era în regulă să le spun gemeni? Era mai corect să mă gândesc la ei ca la două treimi din tripleți. Na! Prea complicat.)

— Nu, mai avem un bărbat în bucătărie, răspunse Claude.

— Și o femeie în cămară.

În altă situație, aș fi zâmbit.

— De ce sunteți siguri că sora voastră, Claudette, e moartă?

— A venit la noi sub formă de spirit și ne-a spus asta. Claude păru surprins de întrebarea mea. Acesta este un ritual al morții pentru rasa noastră.

M-am relaxat, încercând să mă gândesc la o întrebare inteligentă.

— Când se întâmplă asta, spiritul vă comunică și anumite circumstanțe ale morții?

— Nu, zise Claudine, clătănând din cap cu putere, iar părul lung și negru îi flutura. E mai mult ca un rămas-bun.

— Ați găsit corpul?

Părură dezgustați.